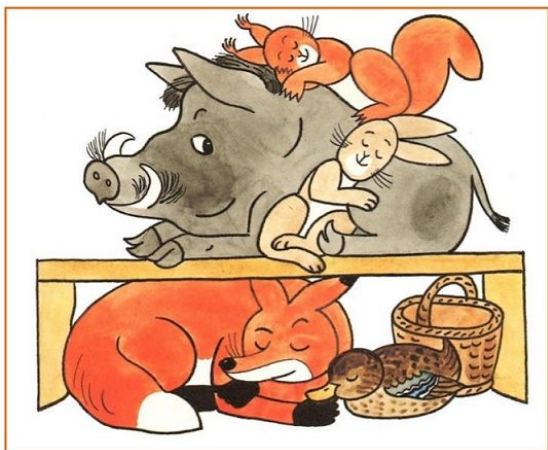

Jak zvířátka našla domov

Dagmar Hilarová

Byla zima. Luční tráva
mrazem chřadne, postonává.
Peřinka je tenká ještě
a mráz svírá jako kleště.

Vyšel zajíc z pelíšku,
hlad mu ťuká na stříšku.
Běží, běží, hledá ... Nic.
Vtom vidí pár okenic.

Oknem kouká do stavení.
„Přišel jsem k vám pro krmení,
venku už nic neroste.
Pomozte mi, pomozte!“

Uvnitř babka s dědkem sedí,
v kamnech praská, kaši jedí.
Otvírají petlici.
„Zůstaň u nás, zajíci!“

Venku vločka vločku chytá,
ani kachna není sytá.
Běží, běží, hledá ... Nic.
Vtom vidí pár okenic.

Oknem kouká do stavení.
„Přišla jsem k vám pro krmení,
venku už nic neroste.
Pomozte mi, pomozte!“

Babka s dědkem po večeři,
škvírou vidí mrak drát peří.
Pootevřou maličko.
„Zůstaň u nás, kachničko!“

Na krápníky vítr brnká,
prázdné břicho má i srnka.
Běží, běží, hledá ... Nic.
Vtom vidí pár okenic.

Oknem kouká do stavení.
„Přišla jsem k vám pro krmení,
venku už nic neroste.
Pomozte mi, pomozte!“

Babka s dědkem v dobré vůli,
na ráno si chléb už pělí,
čerstvé máslo v hrnečku.
„Nechme si i srnečku!“

Už se šerí. Zrzka malá
neví, kam co zahrabala.
Běží, běží, hledá ... Nic.
Vtom vidí pár okenic.

Oknem kouká do stavení.
„Přišla jsem k vám pro krmení,
venku už nic neroste.
Pomozte mi, pomozte!“

Dědek spadlé drobký sbírá,
babka dveře otevírá,
stůl prostírá utěrkou.
„Zůstaň u nás, veverko!“

Kouř se nad komínem točí,
liška hladové má oči.
Běží, běží, hledá ... Nic.
Vtom vidí pár okenic.

Oknem kouká do stavení.
„Přišla jsem k vám pro krmení ...“
zpívá stejnou písničku.

Babka s dědkem nečekají,
však i liška se tu nají.
„Nechme si i lištičku!“

Meluzína venku vyje,
kňour v závěji tunel ryje.
Běží, běží, hledá ... Nic.
Vtom vidí pár okenic.

Oknem kouká do stavení.
„Přišel jsem k vám pro krmení,
venku už nic neroste.
Pomozte mi, pomozte!“

Babce už se oči klíží,
slyší kroky, jak se blíží,
překonává dřímátko.
„Zůstaň u nás, prasátko!“

Z peřinky se duchna stává,
kamzík mrazem podupává.
Běží, běží, hledá ... Nic.
Vtom vidí pár okenic.

Oknem kouká do stavení.
„Přišel jsem k vám pro krmení,
venku už nic neroste.
Pomozte mi, pomozte!“

Na slamníku dědek s bábou,
slyší myši, jak tam hrabou.
Někdo bere za kliku ...
zůstaň i ty, kamzíku!“

Babka vstala, bere svíci,
vítr cloumá okenicí.
A zas slyší: „Pomozte,
venku už nic neroste!“

Vstal i dědek, bliká svíčka,
venku vidí vandrovníčka
skrz dřavou plaňku.
„I ty zůstaň, daňku!“

Pak je s babkou nakrmili,
do svítání vzhůru byli.
Veselo je starouškům,
už nemají prázdný dům.

